

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ćl khmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Šserbske njeđželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihiczišczerńi w Budyšchinje a je tam ša šchwórtlětnu pšchedplatu 40 pj. dostacž

Rogate.

1. Tim. 2, 1—3.

Tehodla ja napominam, šo by pšchede wšchěmi wězami šo štala próštwu, modlitwu, dobroprošćenje a džakowanje ša wšchitkich čłowjekow, ša kralow a ša wšchitkich wjetchow — dobroprošćenje, modlitwu ša druhich šebi šwjaty japoschtow žada. Kaž móže šo na modlitwje wěra do Boha a do Šhrystuša mēricž, tak je dobroprošćenje šnamjo praweje lubosće k šobuczłowjekam. Šejtman w Škapernaumje, kiž ma šmilenje se šwojim šhorom poddanom, šo š dobroprošćenjom na Šesuša wobroczi: Šnježe, mój wotrocžk leži w domach na jichnu šhorosć a ma wulku bolosć; praj jeno šłowo, dha budže mój wotrocžk wustrowjennj. Šananejška žónška, w štarosći wo šhoru džowku, k Šbóžniškej šhwata š próštwu: Šnježe, šmil šo! Šbrahim prošy ša Šodom a Šomorru, Šmójšaš pšchezo a pšchezo šašo ša šwój lud Šrael. Šswjaty japoschtok Šawol špomina kóždy čaš pšchi wšchitkim šwojim modlenju ša šobuškeshčizianow na šwoju Šilippišku wošadu a šo jeje šboža a derjehicža wješeli a šwoje napominanje k džakowanju ša wšchitkich čłowjekow do skutka štaji se šłowami: ja šo džakuju šwojemu Bohu ša wasche towaštwo na tym ewangeliju.

Wšyche wšchitkich pak šteji wulki wšchšchiměšchnit Šesuš Šhrystuš pšched nami se šwojim džakowanjom a se šwojim nutrnym dobroprošćenjom ša šwojich wuczobnikow, šo bychu wostali we wěryje a šo bychu wšchitzy jene byli,

šo bychu wukhowani byli pšched šlym a junu dokonjeni we wěčnošći a ša nimi wěryžny wšchitkich čašom, kaž tež se šwojim dobroprošćenjom ša šwojich nješcheczelow. A tuteho jeho dobroprošćenja šměmy šo pšchezo hišcže wješelicž, wšchato je wón našch jenicžki šbrědnik a šarěcznik, kiž naš šastupuje pola Wótza w njebjěšach. Še šwojim šwjatym wótczenašchom pak, kotryž drje najhušćišcho špěwamy, je naš wucžil, tak mamy šo š wulkej šwójšbu niž jeno žyłego šcheshčizianštwu, nē, wšchitkich čłowjekow šjednocžicž; pšchetož my nješpěwamy: mój Wótcze, ale Wótcze našch, dokelž mamy wšchitzy jeneho Wótza; w Šhrystušu šmy wšchitzy bratšja a šotry a mamy tehodla wšchitzy ša jeneho a jedny ša wšchitkich prošycž.

Štawa šo pak to? Šich wjele špomina we šwojich modlitwach jeno na šebje šamych a na šwojich lubych. Dobroprošćenje ša wšchitkich čłowjekow šebi šwjaty japoschtok žada. Š temu wěšo pšchede wšchěm šwójšba šłuscha: štaršchi dyrbja ša šwoje džěczi prošycž, to je najwažnišche pšchi jich woczehnjennju, a džěczi ša šwojich štaršchich, to je najrjěnišche šaplacženje ša wšchitku nanowu šwěrnosć a štarosć a ša macžernu lubosć, bratšja a šotry a mandželšzy ša šebje, pšches to šo šwjašt bratškeje lubosće pšchezo twjeršcho šawjaša.

Alle šcheshčzan šebi hišcže dale myšli. Šasche po-wšchitkowne žyrkwinske modlitwy nam pošasuja, tak mamy šo modlicž kaž ša Bože kraleštwo tak tež ša krala a wótzny kraj, šhěžora a šhěžorstwo, ša žyrkej a šhulu, ša židow a pošhanow, ša wěrybratrow a ša tych, kiž šu drugeje wěry,

sa wschitke stawy luda, sa bohatych a khudnych, stromych a khornych, žiwych a mrějaznych, sa pólne plody a sa wschitke šwěrne džělo, sa pschibroczenje wscheho dobrego a wobarnowanje psched slm. — Jako šwjaty Pawoł tole pišasche: proscheže sa kralow a wschitku wyschnosć, tehdy běsche Nero s Romslim khěžorom, tón šurowy pschescžehar kschescžijanow, a w jeho službje bohotojo w provincach po nim čzinjachu. A tola dyrbjachu kschescžijenjo sa nich prošncž. Kač wjele wjazy dyrbjeli my to čzinicž sa našču kschescžijanstu wyschnosć. Wschitka wyschnosć, wot Boha postajena, ma čžežke pomolanje a wulke je jeje samolwjenje. Duž dha: nješwatny, ale proschmy! Sa dobru wyschnosć dyrbinmy prošncž s lubosče a s džakownosče, sa hubjenu wyschnosć halle tač prawje, so by Bóh ju polěpschil! —

Kotry pač je wuspěch, kotre to žohnowanje dobroproščenja? We šwonkownym a šnutškownym njeపోjoju našcheho čžaša, w kotrymž šo telko ludži s žyła wjazy nje-modli, šo pollecže teho, so šo nje-modla, počaže. Njeje temu tač, so tón, kiž šo wjazy k Bohu nje-modli, kotrehož duscha nje-dycha a čzisty wošchemwjazy powětr wěcznosče do šo nješrěba, kotrehož wutroba šo s Bohom a je šwojim Šbóžnikom nje-rosrěcjuje, šo wo najlěpsche pschinješe, wo pokoj a měr? Čajzy šo dale bóle wot Boha šdaluja a — bješbóžni, to rěka čzi, kiž šu bješ Boha, — nimaju žaneho měra. Njepokojni a njespokojni jeno sa tym bėhaju, so bychu šwět wuziwali; k temu dyrbja pjenješy mēčž. Mammon je tón možny pschibóh, dofelž šrědku spožcjuje, so bychu ludžo k mozy, k čžescži a k šemškemu žiwjenju w šamym wješelu pschischli. Kotšiz šo pač čžedža wobohacžicž, čzi padnu do špūtowanja a do šncže a do wjele hlupych a škodnych žadosčow. To lóhzy wot čžeknosče a pōcziwosče wotwjeđuje a wot bohobojošče, kotraž je wschitkim wěžam wuzitna a ma šlubjenje nēčžisheho a pschichodneho žiwjenja.

Kač žohnowane pač šu k Bohu šo modlaze wutroby! Šaššcha modlitwa a wječžorna modlitwa pschinješe Bože žohnowanje na wschitkich pucžach; we wschěch starosčach, we wschej nusy šy derje šthowany we šwojim Božy a rjeknjesh s psalmistu: hdyž jeno tebe mam, dha nicžo nje-rodžu wo njebeša a wo šemju; hač mi runje čžělo a duscha šawutlitez, dha wschaf šy ty, Božo, kōždy čžaš mój wutrobny troscht a mój džěl.

Se žohnowanjom kónowana je tež próštwu sa kralow a sa wyschnosć. Albo je šnadž podarmo bylo, so šu tamni přeni kschescžijenjo sa pōhanskich možnych tamneho čžaša dobroproščenje čzinili? Njebeše škōncžnje po čžēžkich lětach pschescžehanja a potlōcženja wutroba Šětroweho khěžora pscheminjena, jako tón wolašche: ty šy dobył, Galilejski? a njebeše škōncžnje mēr a pokoj kschescžijanow džěl? O teje njespōsnateje mozy próštwow šwjatych! Wschitke šakonje k ludowemu lěpschemu, wschitke próžowanja sa polěpsčenje šozialnych a hospodářskich wobšteinosčow šu drje dobre a wažne! Čštož pač ma k Bohu šo modlaza šhromadžišna wěrjaznych, kiž je kač ludowe žro a jadro, na šebi, to dyrbjalo šo bóle wopomnjowacž. Šdy budžichu ludžo, měšto teho, so na dawki wjele škorža a šwarja, kotrež mamy na wyschnosć wotplacžicž, tutu šlužobnizu Božu, kiž krajej porjad a mēr šdžerži, sa nju próštwu, modlitwu, dobroproščenje čzinili a pschi tym njesapomnili na džakowanje sa to, so mamy s jejnej službu nētk hižom psches šchtyri lētdžepatki šloty mēr w kraju psched šwonkownymi nje-pschecželemi a so nje-pschecželam

wscheho wobštejazeho dobrego porjada s mudrosčju a s wobhladnivosčju wobara — kač bychu woni čzinili po japoštolowym šlowje: to je dobre a špodobne psched Bohom, našchim Šbóžnikom. Šaj, špodobne psched Bohom, abo po šlowje pscheložene: pschijomne psched Bohom. Wón pschijima našche próštwy a je wuššyscha. Pschetož: tón šnješ čzini po woli tych, kotšiz šo jeho boja a šlyšchi jich wołanje a pomha jim — a: Próštwu praweho wjele šamože, hdyž je špravna.

Šamjeń.

R. w B.

Modl šo wschědnje!

Wonkach na morju šriedža mješ Europu a Ameriku šakha-džesche nēhdy šurowy wětr 5 dnjow dolho. Šódž Šornelia běsche w žalošnym štrasche a mējesche šo se žolmami čžēžy bēdžicž, so žyła pikotasche a rjapotasche, pač na wješche žolmow, pač hluboko delkach mješ nimi. Šsriedž žyłego howrjenja mējesche šo wuššo horkach na kōžinym ščežorje nēšhto porjedžicž, ale nētko po šchrykach horje čžowpacž, šdasche šo žyłe nje-mōžna wēž byčž. To budžishe žiwjenje wažene bylo.

A tola wučžomny hólz, mloduschki pachok wot 13 lēt, pschifajnju dosta, so dyrbi horje; a wón běsche jenicže džēčžo khudeje wudowy, kiž běsche jeho do šwěta pušchčžila, dofelž by šama pschi šamym hlodu wumrjela. Ale šhto praschachu šo na kōžži sa tym?

Jako bē našch hólčēž tu pschifajnju dostač, šuny šebi čžapku trochu na boč, pohlada horje hač na kōžž ščežora a potom dele do ješchčžatych žolmow, kiž do kōžže bijachu, jako čžyše ju na mēšče rosmjascž. Škōncžnje hišcže na teho, kiž běsche jemu to kašaf, wōčžko wobrocži, jako čžył jeho prošncž. Ale tón wosta nje-hnuty. Nētko našch Jan rjeknjewšchi: „Pschińdu na mēšče“, do šajity škocži. Šo nēkotrych mješšchinach bē jašo tu a čžowpacche špēšchnje a štrošchnje po wotežžy horje.

W štyškej hrošy wo njeho kōžžinzy do štraschneje wuššokosče hladaja a widža, kač hólz horkach wokoło kašy kač mloda wjemjerza. Šo šhwilzy pač šo wón jašo dele pušchčži a štejesche bōršy njeranjeny mješ nimi, dobreje myšle, mješ tym, so bē jim se štyškom škoro wutroba bicž šastala.

„Šano“, rēšasche nētko, „pošluchaj, njebē čzi štyško, jako s jentym dobom rēšasche: horje?“

„Aj, wēšče bē mi štyško!“

„Njej' wērno, ty šy šebi najprjedy w šajicže rosmyššil, hač by horje lēš, abo niž?“

„To niž, ale čžyč šo najprjedy modlicž, dofelž šebi myšlach: Dele tola wjazy živy nje-pschińdu. Šako bēch šo modlił, dha šo mi štyš šhubi.“

„Šdžeha, Šano, šy šo modlicž nawuňnył?“

„Šako bēch hišcže domach, je mje to macž wučžila. Šako mje pschi rošžohnowanju kschesche, prajesche še mni: Šano, modl šo wschědnje, dha budže čže Bóh psched štrachotami wobarnowacž. Nētk šo teho wjazy wostajicž „jemōžu.“

Ššy jo šlyšchala, macž. „Čž tole čžitasch? Šwoje džēčži dyrbja tež to žolmow žiwjenja won, čžesch jim čžahncž dacž bješ teho, so mohle šo modlicž? Masch-li macžetnu wutrobu, dha to nje-mōžesh.“

Modlitwa.

Rěczecź wschał chzu s mojim Bohom
 W mjenje Sesom Ahrystuša;
 Stacź chzu psched njebjeskim prohom,
 Hdyž so duschi jastyska.
 S Bohom rěczecź, to je hnada,
 To mje sažo sběha s pada;
 To mi sažo dawa mōz,
 Tak so so mi śwětli nōz.

Husto noschu wulki njeměr
 W swojej stysknej wutrobje;
 Božo, jón hacź do dna pscheměr,
 Pósnaj, kak mi czežto je!
 Schto pak wschitkón stysł a horjo
 Sacžeri mi s wutrobny?
 Schtoha stuli schum a morjo?
 Njeje to rěcz modlitwy?

Schtož tu na semi mje tyschi,
 Schtož mi czisheči wutrobu,
 Bóh to wschitko wě a kłyschi,
 Hdyž jo jemu wuskoržu.
 Nochžyl wscho dha jemu prajicź,
 Hdyž wón jenož kam wě stajicź
 Wschitko moje rudženje,
 Kotrež tudy so mnu dže?

Shubju-li tu nanajlubsche,
 Modlicź chzu so sczerpliwje;
 Czerpju czerpijenje najhlubsche,
 Njewostaju modlenie.
 Wali někotra drje rana,
 Szym, kaž hurota bjes nana,
 Ale Bóh to czinił je,
 Modl so, džęczo, doměrnje!

Sswjecź njedzeli!

Psched lětami — tak powjeda pobožny starz — buch do kupjele Gms na hnjercź khory domjeseny. Derje wjedzach, kak hubjenje so mnu stejesche, a so nējachu tež lěkarjo malo nadžije, so mi kupjele schto pomhaju. Tola pschecziwo wschemu woczaka-nju mi kupjele jara derje czinjachu a sa schtyri njedzele móžach jako wotkhorjeny pontaku na dompucź hebi myhlicź. Sa to běch, hebi pschi tym na niczo dale njeprawe myhlo, runje njedzeli postajit. Wscho bě na wotpucžowanje pschihotowane, jako postajenu njedzeli rano zyrkwine stwony swonicź kłyschach. Mi běsche, kaž bych se synkow swonow tón porok kłyschał: „Njedžakowny, na hnjercź khory ky kem pschischoł, ky pak psches Božu hnadu žiwjenju a tym swojim sažo dachy, a nětko so na dompucź hotujesch runje na Snjesowym dnju?“ Ja na snutskowne napominanje pošluchach a džěch do zyrkwije a niz na želesnizu. Boža kłuzba běsche so hižom sapoczala, hdyž ja sastupich a ja kłyschach, so duchowny s kłětki runje te kłowa czitasche: „Jedyn pak mjes nimi, jako widžesche, so wón wustrwjenty bē, wróczi so a khwalesche Boha s wulkim hložom.“

Pomaku, so hebi njebych seschodžil, domoj pucžowach, a duž so sta, so hakle hobotu domoj k swojim pschindžech. Mi so jara derje džěsche, a tola mēnjach, so hmeł so kemschihicza wostajicź. Tola hdyž so njedzeli jaswoni, dha běsche mi sažo, kaž by mje Bóh wohebe na Božu kłuzbu do Božeho doma prohly. A ja

pošluchach a běch bórsh se swojim domom w zyrkwije mjes nutrymi kemscherjemi. Tola džiwnje, psches wohebity pschpad běsche hebi duchowny sažo tón tekst wustwolil, kiž běch hižom tydženja kłyschał. Mi pak běsche, jako by napominanje prjedawšesche njedzele so mi hišesche hlubšcho sacžisheczecź dyrbjalo. Sa to pak je mi to same nětko na czaž žiwjenja do wutrobny sapizane wostalo, a njedzeli rano spominam pschezo na to kłowo a czinju po tym kłowje: „Jedyn pak mjes nimi, jako widžesche, so wón wustrwjenty bē, wróczi so a khwalesche Boha s wulkim hložom.“

Mōz Božeho kłowa.

W kšesczjianskej wšy shoni biblije-noscheť, so je w njej dom, w kotrymž muž tak njepsczechelszy pschecziwo wschej wěrje sakhadža, so žaneje biblije a žaneho testamenta nuts njepuscheči. Naměcže so tam biblije-noscheť poda. Žona runje schaty powischesche. Pscheczalne rosrěčžowanje so sapoczča. Skóncžnje jej bibliki muž rjenje swjasanu bibliju kšicžesche. Hižom bē wona ruku po njej wupschěstrjela. Potom pak ju sažo nasad sczahnywschi rjekny: jejny muž žanych tajkich knihow w domje nječerpri. Skóncžnje pak tu bibliju tola wot njeho wsa. Wschal bē darmo; kolportěr jej ju dari. W tym nahle muž sastupi; na swojim ranjenju hekeru njehešche. „Schto chzeče pola mojeje žony?“ wón na kolportěra wrěšny, dosta pak tak mile a pscheczalne wotmolwjenje, so swoju rěcz hnydom pscheměni. A žonje pak rjekny: „Mōj hmoj pschezo wschitko mjes sobu džělikoj, duž chzemoj tež tutu bibliju džělicź.“ A tu kam na pōbla stejazy pjeit položiwšchi, ju přeči se hekeru do dweju džělow pscherubny, da tón jedyn swojej žonje, s tym druhim pak wotědže.

Něschto dnjom pošdžischo w holi drjemo puschczesche. Wokoło połdnja khwilu wotpoczowasche a sje, schtož mējesche sobu. Duž pschindže jemu tamna položja biblije do ruki, kotruž bē dotal w jaku nosyl. Wón počnje czitacź. Ma runje historiju wo shubjenym hynu; ale pschi tych kłowach: „Sa chzu postanycź a k swojemu naney hieč“, — bē pscherubnjene. Wjeczor dom pschischedschi k žonje rjekny, so dyrbi jemu swoju položju pokasacź, so je počal wo někajlim czerujenym hynu czitacź, a chžyl rad wjedžicź, kak je ta wěz wotběžaka. Žona jemu mjelczo swoju položju pschinješe. A nětk wón tu historiju jeno njedoczita, ale ju sažo a pschezo sažo czitasche, njewěmy kak husto. Masajtra widži žona jeho dych a dych pschezo sažo sa bibliju pschimacź, a wjeczor wón na jene dobo rjekny: „Žona, ja wěrju, so so to te najlěpsche knihi, kotrež hym czitał“, a něschto dnjom na to: „Žona, chzu spytacź, po tych knihach živy bycz pocžecź.“ Tak daloko je so nam wupowjedalo. Kak je dale schło, nješkmy shonili. Wěscže derje!

Sswěrnj w małym.

Württembergski přeni duchowny Ottinger by so kōždy wjeczor po khowanju kłónza wukhodžował a wohebe rad na hwědne njebjó hladał. Mas to tež czinjesche a mlody kandidata jeho pschewodžesche. Wonaj džěschtaj s mēsta won a pschindžeschtaj psched wjesku na hōrku. Duž wobstarny duchowny stejo wosta, kaž do hlubokich myhlow ponórijeny. Mlody kandidata budžishe rad shonił, na czo hebi duchowny myhlesche, a mējesche sa to, so hebi theologiske abo wědomnostne wězy we swojich myhslach roskladuje. Skóncžnje so smuži a so duchowneho sa jeho myhlemi woprascha. A schto tón wotmolwi? Wón wotmolwi: „Sa hebi runje myhslach na wschě te pilne žónste wo wšy delkach, kiž po wschēm czežkim džěle wo dnjo nětko wjeczor sa wobkwětlennymi wofkami hežga a draštu swojich mužow a džěczi wuporjedžuja, so móhli czi na-

fajtra sašo w njej na swoje dźelo hieč. Duž hebi tež dale na to myšlu, kaš rjane dyrba tola te wobhydjenja byč, kotrež ma Bóh w njebjesach sa tute swěrne maczerje sa to pschihotowane, so ku jemu tež w małym swěrne byle a swoje dźelo wschědnje po swojich mozach dokonjale. Rad chyzł tež ja s tutymi žónskimi městacžko w njebjesach mječž!"

Na Bože spěće.

Kaš raduje kral so we wyšokosći,
Do kotrejež wot semje s mróčelu stpi;
Soh' s čzesčju a s krafnosčju trónowak sy,
Wny hrěschizy psches njeho sřednani smy.

Ssyn wěčny je wopuschčył semski nasch dol
A hynyl so na swój je njebjeski stol.
Kaš krafnych wón darow nam požadał je,
Nětk dopjelnicž nam pak je, hižom tež dže.

Duž wješel so, zionje žohnowanj,
Niz na wěru do njeho stwarjenj sy!
Móz, žiwjenje s wyšoka sczele wón czi,
W najhóršichim horju cze rošwješeli.

D čzesčeny kralo, schoł prjedy nam sy,
Psches Golgatha sa tobu póněženy my;
Dom wótzny wschał lubi sy kiwa nětk nam,
Synk haršow nam do dusche klineži wot tam.

Tam t prawizy Wótzowej posběhnjenj
Nětk knježič, kiž sa wschěch dołh saplacžik sy;
Tam twoji cze khwala nětk wumoženi
A spěwaja wěčne halleluja czi.

Sso hněwaja hišcže drje njepschecželjo,
A jich budej pak hižom so hotuje wscho;
Sso nasdala hrima, o tšchepotajcže
Psched Jesužom Khrystužom! Wón hižom dže.

D posběhn so móznje nad njebjesami,
Ty khwalobny rječerjo dohycžeski!
Móz twoju pak spěwacž a khwalicž nam daj,
Čzesč najwšichschu zion czi wopokasaj!

D.

Pobožna macž.

Sedyn wyšoki duchowny nam powjeda, so so jeho macž kóžde ranje po hñedanju na jenu hodžinu do swojeje stwy wróčjo sczehnje, so by ju tam t čžitanju w bibliji, čžichim rospominanjam a modlenju naložila. S tuteje hodžiny wona kaž s jažneho žórca tu móž a lubosčiwosč čžerpasche, s kotrež bě samožna, swoje pschibšuchnosče dopjelnicž a njepodótnjena wostawacž wot tych mnohich maľnych njepodobnosčow, kotrež su tak husto njesnješlomna čžwila nětotreježuliz čžěšneje wokolinj. Ssyn praji, so wón swoju macž ženje roshorjenu njewidžesche, ženje twjerde šlowo abo hoše bacže wot njeje nješlyšesche, ženje něšto na njej njepytny, sčtož so sa tšchescžijansku duschu njehodži. Sejne žiwjenje bēšche mózne, čžiste, bohate a poľne žohnowanja. A to wschitko bē, kaž wón praji, plóđ tuteje wschědnjeje ranšescheje hodžiny, kotruž moja luba macž w komorjy se swojim Bohom pschebj.

Domjazny kščiž.

Wěšcže do kóždeho tšchescžijanskeho domu ras horjo abo kščiž fastupuje. Ale runje w domjazym kščižu dyrba mandželšy we wěrie a lubosčji twjerdže hromadu džeržecž, so snapschecžnje posběhowacž a troschtowacž. Tak nješmēsch čžinicž, kaž Šiobowa žona čžinjese, kotraž t swojemu cžezlo a dołho tšhoremu mužej rjekny: „Džeržič ty hišcže twjerdže swoju swěrnosč? Požohnuj Boha a wumé!“

Kaš ma so wot muža a žony kščiž, jimaj wot Boha napoženy, njescž, to pokasuje nam na rjane waschnje pobožna pruska kralowa Louisa, kotraž w dnjach cžezkeho njesboža swojemu nanej pišasche: „Radny budžecže, mój luby nano, kšchecž, so so njesbože, kotrež je naju potrjehiko, do naju mandželšeho a domjazeho žiwjenja sacžičezalo njeje, ale je tošame cžim bóle wot twjerdžiko a namaj hišcže lubšche scžinišo. Mój mandželški je miłosčiwischi a lubošnischi dnžli hdy. Wčžera wón rjekny, tak s nista prjecž a jednorje se swojimaj swěrnymaj wčžkomaj na mnje hladajzy: „„Ty, luba Louisa, sy so mi w njesbožu hišcže dróžšcha a lubšcha scžiniša. Nětk se šhonjenja wēm, sčto na Tebi mam. Njech wonkach wichor hotori, hdyž jeno w naju mandželstwe dobre wjedro wobšhowamoj.““

Tak bē prawje. Njesbože luda, kotrež dže bēšche kralowskeho doma šamšne njesbože, swjasa krala a kralowu jeno hišcže twjerdscho hromadu. Tež D. Luther, kotrehož bē dže Bóh do jara wjele domjazeho kščiža wodžik, móžesche wo swojej mandželškej prajicž: „Sa mam pobožnu, swěrnju žonu, na kotruž šmē so mužowa wutroba spuschecž.“

F.

Bóh tola je.

Bēšche w jenej tšhorowni. Tam so mlody pomozny lékař se šmjercžu bēdžesche. Pschi jenej scžiji bē hebi wón krej sajčdojčik. Na univeršicže bēšche wón wo swoju wěru pschischoł a bu s hanjerjom nad najšwjecžišchim. Ssamo tšhorjch, kotřiz hebi s biblije abo se spěwaršich troscht pytaču, jeho šymne hanjenje njepschepuschči. Runjež wón swój kónž do přědka widžesche, bēšche hebi wón duschowpastyrjowy wopyt sakasaj.

We swojej pošlednej nozy wón wothladowazu diaconižu t ložu sawoła. „Sotra“, wón džesche, jej ruku kóčžiwšchi, „Bóh tola je. Modlcže so sa mnje, modlcže so so mnu!“

To so sta. Sako bēšche diaconiža hamjeň wurjeknyša, wón cžiče, ale horzo pošlednje šlowa jejneje modlitwy wospietowasche:

„Mój Božo, daj psches Khrysta krej,
So w šmjercži so mnu derje stej!“

Wšhelake s bliska a s daloka.

— Na šwjedžen šwjateje Trojizy popoľdnju budže so Gustav-Abolšski šwjedžen Budyškeho pobocžneho towarštwu w Kalezach šwjecžicž. Blišchi šwjedženški porjad so hišcže wosjewi.

— Sakski šejm so 20. t. m. wosšamtnje. Wón je wjele wažneho wuradžecž mēš. Sa želesnizu wot Radworja do Kamjenža je so šejm s čžoplej wutrobu wuprajik a wšchnosč namolwjaš, twar tejele želesnizy po móžnosčji spěchowacž. S tšmle sešdženjom so nětko wušwoleny šejm rosenžde a budže t letu wušwolenje nowych šapóšlanžow. Pschi tšmle wušwolenju budže so tež wo nowowobšadženju 8. krajneho wotrješa nascheje šerbšesje Šužizy jednacž, dokež knjes Šokla staroby dla swoje fastupjetstwo škoži.